

број 16

НАРОДНИ ШАЉИВИ ЛИСТ

год. V

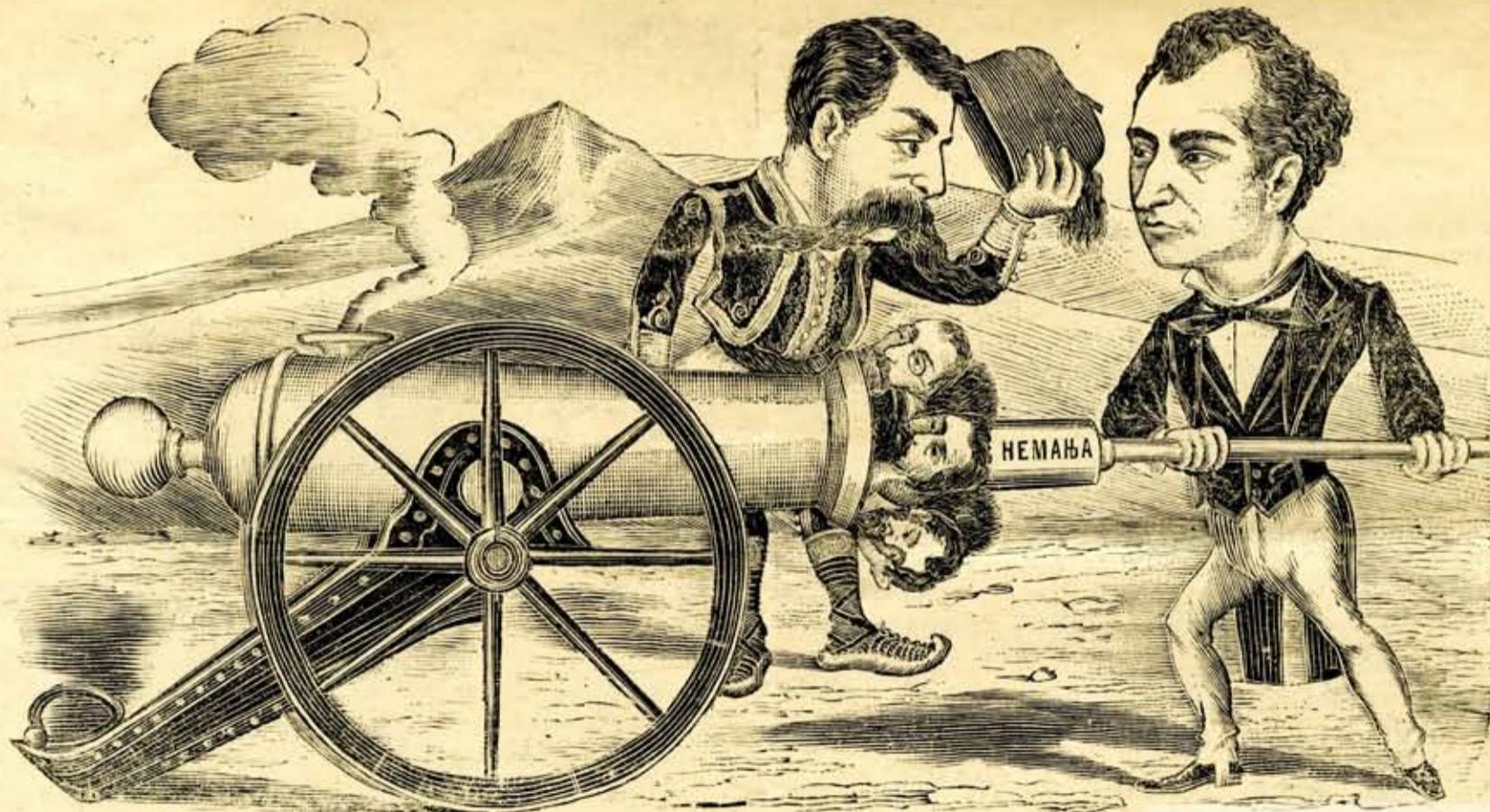
„БРКА“ излази двавут недељно Четвртком
и Недељом — са сликама
ПРЕТИПЛАТУ И РУКОПИСЕ
треба слати: власнику и издаваону „БРКЕ“
Љуб. Ј. Бојовићу
Краљ Милана улица број 63 Београд

БЕОГРАД

Недеља 1 Марта 1887 год.

ЦЕНА ЈЕ ЛИСТУ:

За Краљевину Србију — За стране земље
Годишње динара 12 — Годишње франака 16 :
за 6 месеци 6 — за 6 месеци 8
3 . . 3 . . 3 . . 4

ЈУНАК НАШИХ ДАНА

Брка: Цветко! Алал ти српска вјера. Ти наше назови књижевнике, једним ударом, уби у главу и сатера у топ. И „Брка“ ти се ево кланя — живио.

Културно
наслеђе
Србије

Дима и Сима.

Дима: „Што си чуји ново од буна?“

Сима: „Рђаво, га побили све официри, страшно што се прави у та Бугарија, да гу поси дјавол, ово регенуту, велико угуреузу, велико амаку, незнји да се игр сас своје глава. — али ако даји мајка од Бог — кје да прође рђаво како оно цинтарин меанџију са зерек што ји телу да иде у штета, па га цепали сас обраницу. — Сад из никад, драго моје Кир Димо кје да буди оно што мора да буди, — една шака ћирамицији се нечији узнос на едно цело народ. — уф — познајиш, незнајши да едва чекам тренутку кад кје русу да коли — стане синко, јату иди чича да ти помери цимента. — ово неизвесно стане личи на велика грозница.“

Дима: „Имаши право, и сам окјем да изкачам из која од нестремљивост, што се не вати за гуша па куд

пукло да пукло?“

Сима: „Лако ји де са кажи аха тешко да се учини. — да му слушаш овога реч, прво што кје да буди, кје да буди то, што кје русу да бији шваба, кад сврши тој послу у име Бог, онда кје да се врати да пита Бугару пошто ји шљиви? Мя слушај само, овошћосе правију Бугарија, то је едно велико маневра, едно шпекулација — то личе на оно, окрени глава и гледај на ова страна, ти се превараши окренеш глава, а он загје за леђа и ме фате за врат па ти искочи очи како филцани. Овија каламбурија у Бугарска значи, швабо бре, где, где — овамо, а послу што кје да пати врат да те Бог сачуји. — политичко варапција, политичко шпекулација превара, жив ми Бог.“

Дима: „Имаши фактично право, и ја мислим даје тако.“

Сима: „Не мислем него ји извесно могућно, ја ту питај Дафа, он кје да ти по тврде моје слово, питај које год обеш све се слажи и све гласа за меном као занапред начко посланику.“

Дима: „Ама чуји ли се што од Елада?“

Сима: „Ич, Елада спији како и Србија, кад дођи временом онда кје да трла очи и да се буди — ала доцкан сине. — сад се дигни, сад рин-

ни сад је временом да се уфати миш у клоцка апослу благодаре на Бог ако ти останеш глава и шубара на глава — толико знајим да кажим патолику и кажим.“

Дима: „Бо, бо, ти си велико човек, твоје слово пуно је од интелигентност, твоје реч као соломонско реч — све паметно. Благо на Елада док има такво патријота.“

Сима: „Их, их, их, како љепо реч — уздравје Димо идује пут кје да се разговоримо опет од политика — дулусос.“

Дима: Со смнатаћи филозоф Димо.“

Јавна говорница

Стамбулов је рекао да се буна угуши. Ја опет велим да буна није ни било у гуши

но у Силисгији. — Друго наређење Начевића гласи: „Да се завереници побију.“ — Завереници се и побили са владиним зјупицима; излишно је то још једном тражити.

Ево, видите, све иде без смисла у Бугарској. — Нити зна вља шта наређује, нити они знају шта извршују. — Узунов, који је брањио Видин — „онако јуначки“ (како каже један буг. лист) одликован је са четири куршума али не па, већ у пресима.

Лепа награда, која ће са собом повући још бољу благодарност од стране Русије.

Гле молимте, сад ми нешто паде на памет. Немачки конзулат није ништа ни званично ви полузвалично радио у корист побуњеника. Дакле, још један доказ више, да је Немачка уз Русију.....

Шта ли ће сад да буде? — ђаво ће га знати. Видим да се нешто мути, видим да се политичко небо облачи, видим св. Илју, како пуни громове, видим како сене по нека муша, која обасја политички хоризонт и онда видим како ужасно изгледа. — Чујем подмуклу грмљаву из Петрограда, Париза, Берлина и Беча. — Чујем па стРЕПИМ да гром што ће пасти — не закачи мало и нас....

ЖМУРКЕ

(ХУМОРЕСКА)

Доста далеко од нас а у правцу к' нама иђаше један еврејин који ми се по изгледу учини да је из Београда, беше стар човек. Мени сину на памет да би нас тај човек могао лено угостити, и ја рекох друговима:

— Јели оно евреин из Београда?

— Евреин јесте, одговори Станко, — али дали је из Београда, то незнам. А што питаш.

— Из Београда или не, све једно одговорих ја — он ће нас ипак угостити. Само будите као што ваља.

— А како мислиш? повикаше обожијца у исти мања.

— Кутите! Немамо времена да се објашњавамо, одговорих ја, — већ хадемо према њему.

И ми појосмо њему у сусрет. Кад бесмо неколико корачаји пред њим ја

се загледах у њега па ћу рећи Николи и Станку.

— Баш он главом, сећам се ја врло добро. Кладио бих се да је он.

Он ме такође погледа па прође поред нас, а ми прођосмо даље, али се брзо вратисмо и стигосмо га. Кад га стигосмо, ја се иставих пред њега, па опет рекох.

— Јасте, бога ми, он је.

— Извините, господине, рече ми он — ја вас непознајем. Ви сте се можда упознали?

— Ах, Боже сачувај, и ако вас од код себе нисам видио ипак вас познајем. Сећам се да сте често долазили мојој кући, па су ми прте вашега лица тако живо остала у памети.

— А нисте ви из Зајчара? рече он.

— Јесте из Зајчара.

— Маришка Николића син?

— Јесте да богме. Видите дасенисам преварио.

У ову двојицу писам смео није погледам и они се јамачно смејаху. Кад чуше да сам из Зајчара и да сам син Маришка Николића.

— Живите ли сад овде? упитах га.

— А ве још у Београду.

— Да вас претставим, рекох ја — ово су моји другови Никола и Станко а ово је пријатељ мојега оца трговац из Београда: Зове се... ох, како оно беше?

— Хајим Исак одговори ми он.

— Да, Хајим Исак добар пријатељ мојега оца.

— Да са ћашем покојним оцем ја сам добро радио. Био је то добар и поштен трговац. А ви бесте мали; та никад вас не бих познао колики сте израсли. Никад не бих рекао да је то онај мали Јовица!

— Да, да, одговорих ја а у мал не пркосах од смеја кад ћух да ми је отац умро и да се зовем Јовица.

Бугарска: „Једнако се буни. Сад је пострејала млоге официре, мислећи да су бунтовници, а прави бунтовници управљају и дан дани са њоме.“

Аустро Унгарска. Услед буње у Силистрији добила грчеве у stomaku, па јој не прија ни Немачки савез ни мрки и глед Русије. — Незна ни сама шта јој вала радити.“

Немачка: Ударила у друге жице од како је Бизмарт победио на изборима. — Сад већ хоће да буде страшна. Показује вештачки наоштрени зубе тако: „Да у свет бежи ко се уплаши.“ Бизмарт је на ужим изборима победио и зато ће му његови једномишљеници дати надар „уже.“ —

— Е, сад извините! хитам на ручак.
— О молим вас, ви ћете заједно с' мојим пријатељима данас бити моји гости на ручку. Пристајете ли?

— Пристајемо! повикаше у један мах Никола и Станко.

— Па и ја пристајем рече сиромах еврејин.

Ми се лепо упутисмо у једну гостиницу, а Станку уснит пришантах да кад ја извадим кесу да извади и он, — и да недамо један другоме платити. А за остало ће бити моја брига. Кад уђосмо у гостиницу затражих да нам даду засебну собу и да донесу ручак за четворо. Заповеђено, учињено; ручак беше елегантан. Пили смо најбољег вина. Стари евреин се бога ми малко дохватио, па прича ли прича о доброти и поштењу мојега оца Маринка Николића, како је штета што је умр'о, како су њих двојица добро радили и живили, како сам погрешио што се и

Турска: „Вала бива нешто јој се снива.“

Црна Гора. „Непрестано пева.“

„Малена сам — нека — нека.
Ал' од мен' се мало чека.“

Ова песма недонађа се већ броељашој љубљеној пријатељи...

Италија: „Не прима оставке — Депретис је опет ту. Ова вест пријатно утиче на Аустрију, бар се има да теши да није сама, него да уза се има две велике силе: Напредњаке у Србији и Депретиса у Италији.“

Ко би је могао побити?

КАЛЕНДАР

(ЗА МЕСЕЦ МАРТ)

Време топло, већ дрва почела да листају. — Аустрија која се смрзла од страха јој Депретис не буде министар у Италији, мало се загрејала а угрејаће се још више чим јој Руси даду ватре.

I Четврт.

Сви који пате од суве болести помреће, — зато сваки ко има „суву“ болест нека је покваси па неће умрети.

II Четврт.

Још опаснија по човечије здравље. Чича мира — умреће у овој четврти.

III Четврт.

Кишовито, мешовито, ветровито, лапавица, клизавица,

— несрећа у пуном смислу несреће. (већа је на Аустрију.)

IV Четврт.

Буди Бог с нама, са зла на горе.

Владајућа планета

У овом месецу владајућа је планета „ТОП.“

Особити знаци

Може бити опет каква буна у Силистрији — која се неће тако лако угушити као она пре.

Вашари

У целој Европи.

Из Брикене Торбице.

Од како се писац „Немање“ појавио, млогима се „Књижевницима“ угасила воља да је појављују са радовима. — један глумач! замислите само један глумач, са једним метком побло све књижевничке муве.

Неки од књижевника чудећи се питају: „Од куд глумац Цветић да напише паметно — Немању?“ Боме то није никакво чудо — чудо је веће; од куд да они тако глупо пијају?*

Кажу да су у Софији у Бугарској сви бунтовници стрељани — ова вест „Аген. Хавасове“ подноје неистината јер прави бунтовници управљају још и данас Бугарском.

Ратна знамења. — Стари дневник јавља — да Русија купује коже и вели да су то ратна знамења. Онда се и код нас опажају ратна знамења, јер Стари Сајомон са дорнола непрестано купује коже.

„Видело“ напада на др. Полита Десанчића па вели: „Ако је кућа хрјава, наша је.“ — према томе све су напредњачке куће хрјаве, — Овог пут „Видело“ се није огрешило о истину.

Како су настали тошкији дани нема сумње да ће се Аустрији угрејати леђа.

Базрјан ће опет да дозеде дамен капелу — да украси булевар.

сам вас ја позвао да будете моји гости..

— Тако је рече Исак.

— Али кад ви недате да ја платим а ја опет немогу да дозволим тако лако да ви платите, онда учинимо овако: ћир Исаку ћемо везати очи и играћемо жмурке. Кога он ухвати тај ће платити.

— Пристајете ли?

— Пристајемо? одговорише сви.

— Али вам у пакет кажем, рекох ја везујући ови ћир Исаку — да ћу гледати да будем ја ухваћен а ако би се баш противно десило онда ћете бити моји гости на вечери.

(Свршиће се)

Културно наслеђе Србије

Дима и Сима.

Дима: „Што си чуји ново од бува?“

Сима: „Рђаво, ги побили све официри, страшно што се прави у та Бугарија, да гу носи дјавол, ово регенуту, велико угуреузу, велико амаку, незнји да се игр сас своје глава. — али ако даји мајка од Бог — кје да прође рђаво како оно цинпарин мејицију са зерек што ји телу да иди у штета, па га цепали сас обравицу. — Сад из викад, драго моје Кир Димо кје да буди ово што мора да буди, — една шака ћирамицији се нечији уз нос на едно цело народ. — уф — незнјиш, незнјаш да сдва чекам тренутку кад кје руву да коли — стане синко, јату иди чича да ти помери цимента. — ово неизвесно стане личи на велика грозница.“

Дима: „Имаш право, и сам окјем да изкачеш из кожа од нестремљивост, што се не вати за гуша па куд

пукло да пукло?“

Сима: „Лако ји де се кажи аха тешко да се учини. — да му слушаш овога реч, прво што кје да буди, кје да буди то, што кје русу да бији шваба, кад срвши тој послу у име Бог, онда кје да се врати да пита Бугару пошто ји шљиви? Ми слушај само, овога се прави у Бугарија, то је едно велико маневра, едно шпекулација — то личе на оно, окрени глава и гледај на ова страна, ти се превараши окренеш глава, а он загре за леђа и ме фате за врат па ти искочи очи како филцани. Овија каламбурија у Бугарска значи, швабо бре, где, где — овамо, а послу што кје да пати врат да те Бог сачуји. — политичко варапција, политичко шпекулација превара, жив ми Бог.“

Дима: „Имаш фактично право, и ја мислим даје тако.“

Сима: „Не мислем него ји извесно могућно, ја ту читај Дафа, он кје да ти по тврде мје слово, питај које год очеш све се слажи и све гласа за меном као западнечко посланику.“

Дима: „Ама чуји ли се што од Елада?“

Сима: „Ич, Елада спији како и Србија, кад дођи временом онда кје да трла очи и да се буди — ала доцкани сине. — сад се дигни, сад рип-

ни сад је временом да се уфати миш у клопка апослу благодаре на Бог ако ти останеш глава и шубара на глава — толико знајим да кажим па толику и кажим.“

Дима: „Бо, бо, ти си велико човек, твоје слово пуно је од интелигентност, твоје реч као соломонско реч — све паметно. Благо на Елада док има такво патријата.“

Сима: „Их, их, их, како ъело реч — уздравје Димо идује пут кје да се разговоримо овега од политика — дулусос.“

Дима: Со смнатафија филозоф Димо.“

Јавна говорница

Стамбулов је рекао да се буна угуши. Ја опет велим да буне није ни било у гуши

но у Силистрији. — Друго наређење Начевића гласи: „Да се завереници побију.“ — Завереници се и побили са владиним војницима; излишно је то још једном тражити.

Ево, видите, све иде без смисла у Бугарској. — Нити зна ви да шта наређује, нити они знају шта извршују. — Узунов, који је бравио Видин — „онако јуначки“ (како каже један буг. лист) одликован је са четири куршура или не па, већ у преима.

Лепа награда, која ће са собом повући још бољу благодарност од стране Русије.

Гле молимте, сад ми нешто наде на памет. Немачки конзулат није ништа ни званично ни полузванично радио у корист побуњеника. Дакле, још један доказ више, да је Немачка уз Русију.....

Шта ли ће сад да буде? — ђаво ће га знати. Видим да се нешто мути, видим да се политичко небо облачи, видим св. Илају, како пуни громове, видим како сене по нека мутьа, која обасја политички хоризонт и онда видим како ужасно изгледа. — Чујем подмуку грмљаву из Петрограда, Париза, Берлина и Бече. — — Чујем па стРЕПИМ да гром што ће пасти — не закачи мало и нас....

ЖМУРКЕ

(Хумореска)

Доста далеко од нас а у правцу к' нама иђаше један еврејин који ми се по изгледу учини да је из Београда, беше стар човек. Мени сину на памет да би нас тај човек могао лено угости, и ја рекох друговима:

— Јели оно евреин из Београда?

— Евреин јесте, одговори Станко, — али дали је из Београда, то незнам. А што питаши.

— Из Београда или не, све једно одговорих ја — он ће нас ипак угости. Само будите као што ваља.

— А како мислиш? повикаше обожица у исти мањ.

— Кутите! Немамо времена да се објашњавамо, одговорих ја, — већ хајдемо према њему.

И ми пођосмо њему у сусрет. Кад бесмо неколико корачаји пред њим ја

се загледах у њега па ћу рећи Николи и Станку.

— Баш он главом, сећам се ја врло добро. Кладио бих се да је он.

Он ме такође погледа па прође поред нас, а ми прођосмо даље, али се брзо вратисмо и стигосмо га. Кад га стигосмо, ја се иставих пред њега, па опет рекох.

— Јасте, бога ми, он је.

— Извините, господине, рече ми он — ја вас непознајем. Ви сте се можда упознали?

— Ах, Боже сачувај, и ако вас од код себе висам видио ипак вас непознајем. Сећам се да сте често долазили мојој кући, па су ми прете вашега лица тако живо остала у памети.

— А нисте ви из Зајчара? рече он.

— Јасте из Зајчара.

— Маринка Николића син?

— Јасте да богме. Видите дасенисам преварио.

У ову двојицу писам смео није погледам и они се јамачно смејају. Кад чуше да сам из Зајчара и да сам син Маринка Николића.

— Живите ли сад овде? упитах га.

— А не још у Београду.

— Да вас представим, рекох ја — ово су моји другови Никола и Станко а ово је пријатељ мојега оца трговац из Београда: Зове се... ох, како оно беше?

— Хајим Исак одговори ми он.

— Да, Хајим Исак добар пријатељ мојега оца.

— Да са љашем покојним оцем ја сам добро радио. Био је то добар и поштен трговац. А ви бесте мали; та никад вас не бих познао колики сте израсли. Никад не бих рекао да је то онај мали Јовица!

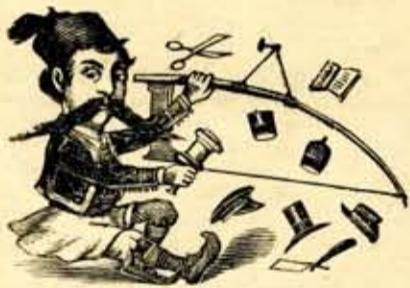
— Да, да, одговорих ја а у мал не прскох од смеја како тух да ми је отац умро и да се зовем Јовица.

БРКА : Ситуација споља даје празне изгледе за мир, а ситуација у касама даје празна изгледа за рат.

Мађари бесне за осветом, будале ако дође да освете, освети ће им се рус.

ДРНДАЛО

Никола Ђорђевић трговац из Београда — чујте људи — издаје три дућана у новој кући до општинске куће. Сваки дућан имаће два излога и врата од Бечког тишлераја. (глас бр. 495. Н. Д.

Ово је први случај да у Србији нарочито у Београду нема тишлера за г. Ђорђевића но му требају врата од Бечког тишлераја!!

„Турани и њурке бели ко лобудови има на продају.

распитати у администрацији П. Б. Дневника“ (бр 42 од 22 ок. м.) *

Г. Шапчанин је „писмен“ јер уме боље да напише квиту од г. Цветића, пошто зато ако је „писмен“ да напише квиту није био „писмен“ да напише „Немању“.

Шапчанин тражи доказе од г. Цветића да је он писац. Ми тражимо од Шапчанина да нам докаже, да је он писац. *As an age*.

Чајковски немора о овоме ништа знати.

Један господин коме је једна штумадла пребила ногу хоће да се ушише за инвалида и уписао се. — Сад чува калимегдан у друштву са једном одличном дамом из кујне код „Н.“

На млађима свет остаје, говорило се пре али гле сад на старијима остаје свет — пошто наша младеж почела је у великом броју да се сели у „ново село“.

Г. Цветић је створио дијло „Немања“ а наредњаци су створили и стварају дело Немања јер ето намамо па-ра управо немамо ништа што смо пре имали.

У Алексинцу кад је Алексиначка подружина „Првено² креста“ давала забаву два господина играли су нову игру која није била у програму за ово вече и која се зове „Шамарчица“ — јер су се пред свим гостима тако шамарали да су им и зуби испадали — најгоре је прошо „Марвени“ — јер је одма утеко не сачекав да му се шамари оладе у сали.

Ово дана подићи ће благодарно наредњачко потомство споменик свом члану који је њих „умно“ потпомагао — ћелешу барјактару — велики споменик.

Споменик ће изгледати овако:

Ћелеш гологлав — једну „ружу“ држи у зубима — уши велике а на њима пише. овакав велики мозак заслу-

жују само овако велике уши — у десној руци држи „ону познату“ „ружу“ а у левој развијену хартију на којој пише „хвје ако Бог да“.

Једна госпођица телаје да скочи у воду но опажена одустала је од те намере. Другом приликом ако јој буде до тога нек иде до карабурме тамо је пеће нико опа-зити.

Редки су добри мужеви у хиљаду један да се нађе као што је Милош из Градишта. Његова жена јавља да пре-стаје са радњом зато што је капитал упрошастила а он вели „Одобравам поступак моје жене“ заиста красан муж.

ОГЛАСИ

Девојчица за послу-
живање може одма до-
бити места. Обратити
се администрацији овог
листа.

Штампарија код „просвете“ (Пете С. Савића) Позоришни трг. број 2.

Власници одговорни су за вредност љубомир Ј. Ђошовић

194

194

194

194

194